

● — pointa

KNIHA HVĚZD

PETRA KMOCHOVÁ

Kniha hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

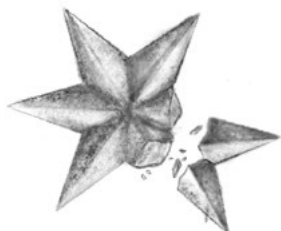
Petra Kmochová

Kniha hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● ■ pointa

KNIHA HVĚZD

PETRA KMOCHOVÁ

Text © Petra Kmochová

Ilustrace © Kristýna Pěnkavová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-631-9

ISBN e-knihy 978-80-7691-792-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

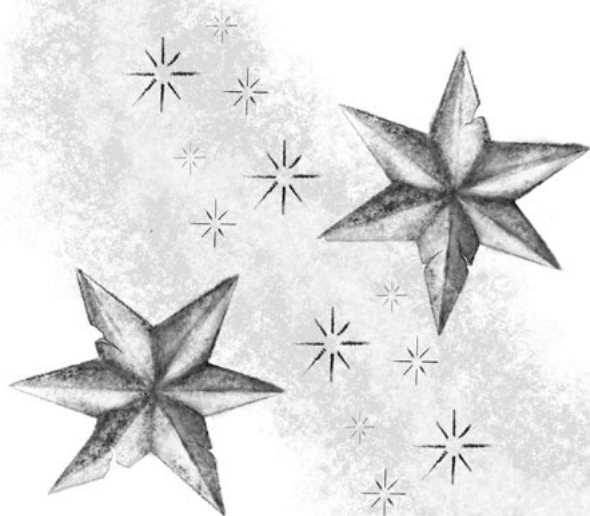
ISBN e-knihy 978-80-7691-793-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-791-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnování

*Pro všechny, kteří se dívají na hvězdy a doufají,
že k nim jedna spadne, aby jim splnila přání.*

*Tato kniha je pro všechny snílky, citlivé duše
a zraněné srdce tam venku.*

NALOMENÉ HVĚZDY

*Nalomené hvězdy člověk pozná podle toho,
že i přes své jizvy se stále snaží svítit.
Často klamou, že jsou v pořádku,
i když nejsou...*

Na stěně v mém pokoji je hvězda.
Bylo jich tam více, ale roztržitě jsem je sundala
a jen tu jednu tam nechala.
Zpočátku to bylo kvůli díře, kterou zakrývala,
ale teď... Teď se na ni stále a stále dívám.
Stal se z ní maják mých toulavých myšlenek.
Ať se stane cokoliv, vím, že tam bude.

Hvězdy zářily,
jakoby je někdo namaloval,
a i tak jsem neměla šanci je vidět všechny...

Lidé se zavřenýma očima
toho vidí častokrát víc
než ti, jejichž oči
jsou neustále otevřené.

Bloudily dvě duše v temném lese.
Jedna druhou potkala,
v lese jedna druhé plakala,
tajné slzy třpytící se
ve světle půlnočních lesních bludiček.
Jedna druhou o odpuštění prosí,
však pouze jen déšť je rosí.
V dáli vytlí vlčích smeček.
A dvě duše v temném lese
bloudí v samotě věčné,
nad sebou jen hvězdy mléčné.
Dvě duše a každá z nich břímě jen nese...

Ať nás bude dělit sto světelných let,
nebo jen pět milimetrů,
nikdy nebudu schopná
popřít svou lásku k tobě,
nelze ji popřít, když tak upřímná je.
Stejně jako nelze vymazat slunce z oblohy,
neboť vše by umíralo pomalu,
jako bych umírala já, až ty, má lásko,
zmizíš z mé oblohy.

Sedíš na posteli, ve tmě,
v tichém domě.
Ta temnota kolem tebe
vše pohlcuje.
Tiché slzy ti po tvářích stékají.
Ale proč?
Nad tím si svou hlavu lámeš.
Jen sedíš a slzy tečou a
ty nechápeš proč.
Možná se bojíš,
že temnota i tebe pohltí.

Byla jsi často vystrašená,
netušila jsi, kde ten pocit se v tobě vzal.
Řekla bych ti, ať se nebojíš,
že to jsou jen lidé,
jejich činy a slova,
že to tě děsí,
ale vím,
že právě Oni ti ublíží nejvíc...

Někdy doufám, že se probudím.
A zjistím, že tohle všechno byla jen špatná noční můra.

Navždy tvé srdce budu chránit svým životem
až do posledního dechu.
I když už není mé...

Nějakou záhadnou magií
jsi zajistil, abych
milovala jen tebe
i přes to, že ty
už jsi nemiloval mě.

Chtěla jsi lidem ukázat,
že jsi víc než jen dívka.
Chtěla jsi lidem dokázat,
že stojíš za to, aby tě někdo miloval.

Však lidé tě na tisíc kousků zlomili.

Dali ti plno pocitů,
že mluvit nemůžeš,
že dech se ti do plic nedostává,
přes tu bolest se v nich nevyznáš.

Ale slyšíš to?

To tiché praskání?
To malé lupnutí s každým jejích slovem?
Nemusíš hádat,
už víš, co se to láme.

Někdy...
někdy je potřeba,
aby kolem nás nikdo nebyl.

Někdy...
prostě jen potřebujeme
být sami a přivede nás to
k pocitu štěstí a pokory.
I když to může bolet.

Vyhlížím na nebi první hvězdy,
tak jako vyhlížím lepší zítřky,
však pro záři světél
na nebi není ani jedna.
Stejně tak nevidím
ani jeden lepší zítřek...

Když někde zrcadlo potkám,
toužím se ho zeptat,
kdo je na světě nejkrásnější,
i když odpověď už znám.

Jsou to hvězdy, které mi na cestu září...

Ale pak mám pro něj i jinou otázku:

Kdo je ta cizí dívka,
která se na mě v jeho odraze dívá?
Proč se mi povědomá zdá?

Vždyť to nemůžu být já...

Bolí to tak moc, že si přeju vlastní srdce z hrudi vyrvat,
ale nejsem schopna toho nechat.

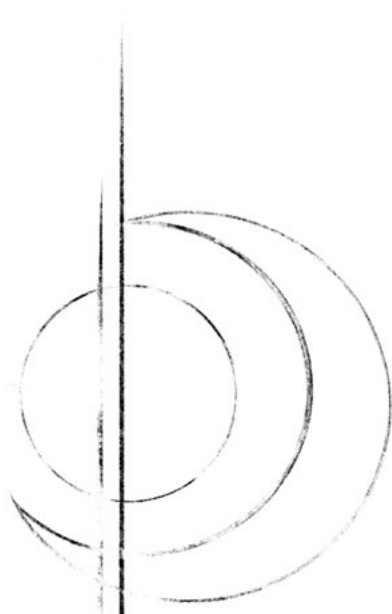
Je to mnohem lepší než droga,
ale tisíckrát horší než její účinek.

Jsou to noty na píseň,
která mi však trhá srdce.

Je to silnější než láska,
ale mučení se to podobá.

Nedá se bez toho žít,
ale ani s tím.

Když s měsícem jsem si povídala,
řekl mi že tajný sen má,
a já mu řekla, že si přeju,
aby mi na cestu vždy svítil,
aby třpyt hvězd mým slzám dal,
a abys mě měl aspoň trochu rád...

Proč se stále snažíme dosáhnout něčeho,
čeho nikdy nedosáhneme.

Ale to, čeho bychom byli schopni dosáhnout,
nám připadá jako něco naprosto nedosažitelné.

Je mnoho způsobů, jak od všeho utéct...

Drogy,
alkohol,
sport,
čtení...

Pojď.

Ukážu ti, jaké to je, když si zvolíš to poslední.

Přesuneš se do jiných světů,
budeš prožívat mnoho životů.
Nic však nebude skutečné...

Ale to neznamená,
že to nebude skutečné pro tebe.

Bolest v knize tě bude bolet
tak jako ta tvá.
Láska bude mnohem silnější,
než jak ji znáš.
Smích bude míň falešný,
než jak ho slýcháváš.

A tak jako všechno ostatní
tě to zničí,
protože budeš toužit,
aby to vše bylo tvé,
ale s každou další
knihou pochopíš,
že je možné, aby to bylo tvé...

Na jedné straně světlo,
na té druhé tma.
A uprostřed jsi Ty.
Člověk tak moc unavený,
že ani na hvězdy se nedívá...

Jsi jako hvězda,
která mi z nebe do klína spadla,
aby mi přání splnila,
když představy mé se nenaplnily
jen mi ublížily,
na kousky mě rozbily.

Jsi moje hvězdička,
která mi v hrudníku svítí
a bolest se snaží utišit,
i když kapky zármutku na ni padají.
Jsi moje hvězda,
která mě léčí i přes to,
že nezlomila mě.

Někdy si hledáme zbytečné záminky,
jen abychom mohli vypustit slzy
a zamaskovali tím pravé trápení.

Ach slunce, vykoukni zpoza mraků,
ať se k tobě můžu otočit a nechat tě,
ať ve mně necháš shořet všechny myšlenky...

Je velice zvláštní,
jak nás každý dokáže poznamenat.
Někoho poznáte, a už pro vás není
jen jedna z náhodných tváří v davu,
ale právě ta tvář,
kterou v něm s nadějí hledáte,
abyste se ujistili,
že tam je,
či naopak doufáte,
že ji nezahlédnete.